

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 16/08-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť S. B., B., zastúpenej advokátkou JUDr. J. Š., B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 320/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 320/02 p o r u š i l základné právo S. B., aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 320/02 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných prietahov.

3. S. B. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bardejov p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. S. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 302 Sk (slovom deväťtisícristodva slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bardejov povinný vyplatiť na účet jej advokátky JUDr. J. Š., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 16/08-7 zo 17. januára 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť S. B., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 320/02 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že:

«1. Na Okresný súd v Bardejove som podala dňa 19. 04. 2002 Návrh na vydanie Platobného rozkazu o zaplatenie 95.000,- Sk a prísl., proti odporcovi M. Š. Konanie sa vedie pod číslom 4 C 320/2002.

2. Dňa 09. 03. 2007 som podala sťažnosť na prieťahy v konaní vedenom pod vyššie uvedenou spisovou značkou.

3. Na moju sťažnosť som od predsedu Okresného súdu obdržala odpoveď zo dňa 4. 4. 2007, v ktorej mi predseda Okresného súdu oznamuje, že moja sťažnosť je v označenej právnej veci dôvodná, lebo z obsahu spisu zistil, že súd v období od 19. 4. 2002 do 14. 7. 2003 a od 26. 5. 2004 do 21. 3. 2007 nekonal, v dôsledku čoho v uvedenom období došlo k zbytočným prieťahom zavinených súdom.

4. Na základe vyššie uvedeného a príloh, ktoré pripájam, navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky moju ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie pred Ústavným súdom SR.

5. Aj vzhľadom na to, že predseda okresného súdu uznal dôvodnosť mojej sťažnosti tvrdím, že odporca porušil moje základné ľudské právo zaručené mi v čl. 48 odst. 2 Ústavy SR a čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a preto navrhujem rozhodnúť takto :

(...) Základné právo S. B. na prerokovanie bez zbytočných prieťahov zaručené jej v čl. 48 odst. 2 Ústavy SR a na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené jej čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom odporcu v konaní pod spisovou značkou 4 C 320/2002 bolo porušené.

Odporcovi sa prikazuje konať vo veci 4 C 320/2002 bez prieťahov a v primeranej lehote a zakazuje sa pokračovať v porušení základného práva navrhovateľky.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke primerané zadosťučinenie v sume 60.000,- Sk do jedného mesiaca od doručenia nálezu a nahradiť trovy právneho zastúpenia.

Rozhodným dôvodom, pre ktorý si uplatňujem primerané zadosťučinenie je to, že tento neukončený súdny spor vyvoláva vo mne duševnú nervozitu a spôsobuje mi traumy v psychickej zložke mojej osobnosti a som presvedčená, že som v práve. Na moju psychiku pôsobí aj správanie M. Š. - odporcu v konaní 4 C 320/2002, ktorý sa „teší“ z nečinnosti súdu a vysmieva sa mi, že „spor sa nikdy neskončí a ja svoje peniaze nikdy neuvidím“ a to aj pred priateľmi a rodinou, čím sa cítim ponížovaná.

Z uvedeného je zrejmé, že zavinením odporcu sa po dlhú dobu, ktorá je neadekvátna povahe a zložitosti sporu, udržiava moja právna neistota.

Preto si myslím, že primerané spravodlivé zadosťučinenie od odporcu mi po práve patrí.»

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. V. P., listom z 5. marca 2008 sp. zn. Spr. 206/08 a právna zástupkyňa sťažovateľky prípisom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu zo 17. marca 2008.

2.1 Predseda okresného súdu uviedol tieto relevantné skutočnosti:

„(...) Konanie vo veci Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4 C 320/02 bolo začaté dňa 19. 4. 2002 na základe žaloby podanej sťažovateľkou proti žalovanému M. Š., ktorou sa domáha, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť jej mzdu vo výške 95.000,- Sk. Konanie nie je doposiaľ skončené a súd vo veci nevydal meritórne rozhodnutie.

Sťažovateľka mi dňa 9. 3. 2007 doručila sťažnosť, ktorou namietala prieťahy v konaní. Po prešetrení sťažnosti v zmysle ustanovenia § 62 a násl. zákona č. 575/2004 Z. z. o súdoch som sťažnosť sťažovateľky považoval za opodstatnenú, čo som jej oznámil v mojom písomnom stanovisku zo dňa 4. 4. 2007 Spr. 1569/07. Prešetrovaním som totiž zistil, že v označenom konaní bol súd v období od 19. 4. 2002 do 14. 7. 2003 a od 26. 5. 2004 do 21. 3. 2007 nečinný, čím došlo k zbytočným prieťahom. Po tomto zistení boli prijaté opatrenia na odstránenie prieťahov a ako vyplýva z obsahu spisu, súd počnúc od 21. 3. 2007 vo veci už koná plynulo.

Vzhľadom na uvedené navrhujem vyhovieť sťažnosti sťažovateľky v časti, pokiaľ žiada vysloviť, že (...) Okresný súd Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 320/2002 bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov(...). Odporca Okresný súd Bardejov akceptuje tvrdenie sťažovateľky, že v označenom konaní v období od 19. 4. 2002 do 14. 7. 2003 a od 26. 5. 2004 do 21. 3. 2007 došlo k zbytočným prieťahom zavinených súdom. Ako však vyplýva zo skôr uvedeného, po tom, čo sťažovateľka využila svoje právo na podanie sťažnosti podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch, došlo k odstráneniu prieťahov, vo veci sa plynulo koná, preto nie je dôvod prikazovať súdu vo veci ďalej plynulo konať a ani dôvod priznať primerané finančné zadosťučinenie, lebo pre účinnú nápravu vzhľadom na terajšie plynulé konanie vo veci postačuje v danom prípade samotné prejednanie sťažnosti i vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky. (...)

V zmysle ustanovenia § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde navrhujem upustiť od ústneho pojednávania vo veci (...)“.

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu uviedla:

„(...) Okresný súd Bardejov vo svojom vyjadrení navrhol sťažnosti vyhovieť a to v časti, pokiaľ žiada sťažovateľka vysloviť, že postupom súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa názoru mojej klientky ani doposiaľ nedošlo k úplnému odstráneniu prietahov. Trváme preto na tom, aby odporcovi bolo prikázané vo veci konať bez prietahov, a taktiež trváme, aby odporca bol povinný zaplatiť navrhovateľke primerané zadosťučinenie v sume 60.000,- Sk tak, ako sme to uviedli v Ústavnej sťažnosti zo dňa 06. 06. 2007, pretože nemôže byť postačujúce samotné prejednanie sťažnosti a vyslovenie, že právo mojej klientky bolo porušené.

Oznamujeme, že netrváme na tom, aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 4 C 320/02:

Dňa 19. apríla 2002 podala sťažovateľka okresnému súdu žalobný návrh proti M. Š., B. (ďalej len „odporca“), na zaplatenie sumy 95 000 Sk s prísl. z titulu „uzatvorenej pracovnej zmluvy“.

Dňa 23. apríla 2003 sťažovateľka doručila okresnému súdu splnomocnenie pre A. B. na zastupovanie v predmetnej veci.

Dňa 14. júla 2003 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby doručila dôkazy o trvaní podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 21. júla 2003 A. B. odpovedala na výzvu okresného súdu, že sťažovateľka je odcestovaná „v zahraničí a z toho dôvodu nie je možné doručiť potrebné potvrdenie o oslobodení od súdnych poplatkov“.

Dňa 5. augusta 2003 sťažovateľka podala žiadosť okresnému súdu, aby vyzval odporcu na predloženie dôkazu - „pracovnej zmluvy“.

Dňa 21. októbra 2003 okresný súd opätovne vyzval sťažovateľku, aby doručila súdu dôkazy o trvaní podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 6. novembra 2003 A. B. znovu odpovedala na výzvu okresného súdu a uviedla, že sťažovateľka je odcestovaná „v zahraničí a z toho dôvodu nie je možné doručiť potrebné potvrdenie o oslobodení od súdnych poplatkov“.

Dňa 27. januára 2004 okresný súd opätovne vyzval sťažovateľku, aby doručila súdu dôkazy o trvaní podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 4. februára 2004 sťažovateľka predložila súdu potvrdenie z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny B. (ďalej len „úrad práce“) o tom, že je vedená v evidencii nezamestnaných.

Dňa 11. februára 2004 bola sťažovateľka vyzvaná okresným súdom, aby písomne oznámila, aká je v súčasnej dobe výška jej mesačného príjmu/výdavkov a aké sú jej majetkové pomery.

Dňa 3. marca 2004 bol okresným súdom vyhotovený úradný záznam o tom, že A. B. sa dostavila na uvedenú výzvu, oznámila niektoré údaje týkajúce sa podmienok oslobodenia od súdnych poplatkov v prípade sťažovateľky, pričom niektoré doklady sa menovaná zaviazala predložiť neskôr, s čím okresný súd súhlasil.

Dňa 31. marca 2004 sťažovateľka podala okresnému súdu vyhlásenie, že nevlastní žiaden hnutel'ný a nehnuteľný majetok a nepoberá žiadnu podporu v nezamestnanosti.

Dňa 31. marca 2004 okresný súd uznesením č. k. 4 C 320/2002-20 priznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 20. mája 2004 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby uviedla, od ktorého dňa žiada úroky z omeškania.

Dňa 26. mája 2004 sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že predmetné úroky z omeškania žiada vyplatiť od 15. októbra 2001.

Dňa 15. januára 2007 bola vec pridelená na prerokovanie a rozhodnutie senátu okresného súdu 2C.

Dňa 21. marca 2007 okresný súd uznesením č. k. 4 C 320/02-24 vyzval sťažovateľku, aby doplnila svoje podanie z 19. apríla 2002.

Dňa 3. apríla 2007 sťažovateľka doplnila svoje podanie z 19. apríla 2002.

Dňa 11. apríla 2007 A. B. oznámila okresnému súdu, že sťažovateľka odcestovala do zahraničia a z toho dôvodu nemôže prevziať list zaslaný súdom.

Dňa 23. mája 2007 okresný súd urgoval úrad práce, aby oznámil, či sťažovateľka bola zamestnaná od 1. mája 2001 do 31. októbra 2001.

Dňa 12. júna 2007 úrad práce odpovedal na žiadosť.

Dňa 14. júna 2007 okresný súd rozhodol uznesením č. k. 4 C 320/02-31, aby sa odporca k veci písomne vyjadril v rozsahu uznesenia, a uznesením č. k. 4 C 320/2002-32 uložil sťažovateľke, aby sa v jeho rozsahu vyjadrila k veci.

Dňa 10. júla 2007 sťažovateľka odpovedala na výzvu súdu, s tým, že nesúhlasí s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania.

Dňa 18. júla 2007 odporca doručil súdu splnomocnenie pre JUDr. M. B. na právne zastupovanie v predmetnej veci.

Dňa 23. augusta 2007 okresný súd doručil JUDr. M. B. uznesenie č. k. 4 C 320/02-38, v ktorom boli uložené povinnosti pre právnu zástupkyňu.

Dňa 17. septembra 2007 sa odporca vyjadril k žalobnému návrhu.

Dňa 18. septembra 2007 okresný súd nariadil doručiť vyjadrenie odporcu A. B.

Dňa 4. októbra 2007 sťažovateľka odpovedala na vyjadrenie odporcu.

Dňa 7. novembra 2007 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie na 8. január 2008, uznesením sp. zn. 4 C 320/02 uložil sťažovateľke, aby sa vyjadrila k veci, ďalším uznesením sp. zn. 4 C 320/02 uložil odporcovi, aby sa tiež vyjadril k veci.

Dňa 23. novembra 2007 sa odporca vyjadril k žalobe.

Dňa 10. decembra 2007 sťažovateľka podala návrh na predvolanie svedka M. G.

Dňa 17. decembra 2007 sa uskutočnil výsluch sťažovateľky a v ten istý deň okresný súd rozhodol o predvolaní svedka M. G. na nariadené pojednávanie.

Dňa 8. januára 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 26. február 2008.

Dňa 14. januára 2008 bol vyzvaný J. E. na zaslanie pracovných zmlúv uzavretých medzi sťažovateľkou a odporcom.

Dňa 1. februára 2008 bolo doručené okresnému súdu vyjadrenie J. E.

Dňa 26. februára 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci

v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 320/02 dochádza k porušovaniu sťažovateľkinho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods.1 dohovoru.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, dĺžka napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť posudzovanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky, treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mala svoj podiel aj sťažovateľka predovšetkým tým, že asi jeden rok trvalo, kým predložila súdu všetky podklady, na základe ktorých mohol okresný súd rozhodnúť o jej oslobodení od súdnych poplatkov; teda kvôli odstraňovaniu týchto nedostatkov nemohol okresný súd plynulo postupovať v konaní. V danom prípade však podiel sťažovateľky na vzniknutých prieťahoch podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlhé konanie okresného súdu. Na druhej strane na uvedené správanie sťažovateľky ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia v tejto veci.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým konštatuje, že okresný súd bol v danej veci nečinný, a to konkrétne od

26. mája 2004 do 15. januára 2007. Uvedená nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas dvoch rokov a ôsmich mesiacov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzala, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prietahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietahov.

5. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 2 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 60 000 Sk, ktoré odôvodnila najmä pretrvávajúcou právnou neistotou a tým, že «*tento neukončený súdny spor vyvoláva vo mne duševnú nervozitu a spôsobuje mi traumy. (...) Na moju psychiku pôsobí aj správanie (...) odporcu (...), ktorý sa „teší“ z nečinnosti súdu a vysmieva sa mi, že „spor sa nikdy neskončí a ja svoje peniaze nikdy neuvidím“ a to aj pred priateľmi a rodinou, čím sa cítim ponižovaná.*»

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie

porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, ako aj vzhľadom na všetky okolnosti zisteného porušenia jej práv a s prihliadnutím na to, že sťažovateľka sa aj sama pričínila o prieťahy v napadnutom konaní, považuje za primerané v sume 30 000 Sk.

Z uvedených dôvodov o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia 6. júna 2007, podanie sťažnosti 6. júna 2007 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu zo 17. marca 2008). Za dva úkony vykonané v roku 2007 patrí odmena v sume dvakrát po 2 970 Sk, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky v tomto roku predstavujú sumu 5 940 Sk. Spolu s režijným paušálom ku každému úkonu (2 x 178 Sk v roku 2006) tvorí náhrada trov za dva úkony vykonané v roku 2007 sumu 5 936 Sk. Za jeden úkon vykonaný v roku 2008 patrí 3 176 Sk a s režijným paušálom 190 Sk predstavuje sumu 3 366 Sk. Celkové trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú spolu 9 302 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľkou rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2008